

De Iustitia Et Iure ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

4 Vtrüm officia sæcularia poßint vendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](#)

intentiones dirigant; qui ius & fas, iustitiam & religionem auro venalem habeant; ex quibus nihil aliud quam euerio religionis & iustitiae expectari possit.

19 Quales autem esse debant, qui constituantur officiales in Rep. breuiter insinuat Iethro sacer Moysis Exod. 18. *Provide, inquit, de omni plebe viros potentes, timentes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint anaritiam, & constitue ex eis tribunos, & centuriones, & quinquagenarios, & decanos. Vbi no-*

*Quatuor
conditiones
requisita
in ijs qui
praeiunt.*

*tantur quatuor conditiones, quas Principes in cōferendis officijs debent habere prae oculis, teste Caiet. Prima est, Ut sint potentes, id est sapientia, industria, & strenuitate idonei, ut recte Caiet. explicans illum locum. Secunda, timentes Deum. nihil enim ita compellit hominem iustè agere, ut timor Dei, ubique praesens & omnia intuentis. unde alibi Scriptura ait, *Qui timet Deum, faciet bona, &, Qui sine timore est, non poterit iustificari, quare nec iustè agere. Tertia, in quibus sit veritas, id est, qui neminem decipiunt, sed faciant quod promiserunt, & quod legibus prescriptum est. Quarta, odientes anaritiam, id est, qui non studeant opibus acumulandis, & multò minus munera accipiant. hic est enim maximus iustitia scopulus.**

*Precipuum
munus
Principis.*

Ex his patet, præcipuum munus Principis esse, curare ut quam maximè idoneos ministros habeat: hinc enim totum Reipub. bonum dependet, cum per hos omnia administrarentur. Itaq; peccatum mortiferum erit si id negligat. Non tamen tenetur ad restitutionem, nisi in particulari constet aliquem ineptum adhibitum: quia alias non constetur causam damni contra obligationem iustitiae dedisse.

*Debet esse
idonei pro
statu pre-
sentis.*

Notandum tamen Primo, quando Princeps adiutavit, sensim multos abusus irreperere, teneri legi iustitiae obuiam ire; ac proinde eos adhibere, qui talibus incommodis possint mederi. Itaque cum ijs, qui alias possint videri idonei, hoc statu rerum non sint idonei, non potest eos applicare: debent enim esse idonei pro statu praesenti.

*Officiaria-
mora cō-
mittiora.*

Notandum Secundo, Ea, quæ diximus, maxime intelligenda esse de officijs maioris momenti, ut sunt omnia, quæ coniunctam habent iurisdictiōnem, vel à quibus multum pendent in Repub. vt officium Praesidijs, Secretarij, Consiliarij, Thesaurarij, & similia. Si autem officium non sit tale, non erit peccatum mortale, saltem in supremo Principe, conferre minus digno; modo tamen vere sit idoneus. Idem dicendum, si non sit inter eos magnum discrimen aptitudinis, ita vt hic non putetur notabiliter minus bene functiones munere, quam ille, cui præfertur. vnde diximus in propositione, *sepe peccare mortiferè, non semper. Ve-*

*Sententia
Caietani.*

rūm de his plura infra cap. 34. De beneficijs. Notandum Tertiò, Caietanum v. Electio officialis, putare non esse peccatum mortale, prætermittere dignorem: quia, inquit, non video hic acceptancem personarum, nec video hic habere locum iustitiam distributiā, cum officium hoc non detur ciui, vt parti communitatis. Sed haec ratio nullius est momenti, et si enim non peccetur mortiferè ob iniuriam factam digniori; (quia nullum ius strictum ad illud officium habet, sicut est qui electus est aut præsentatus) peccatur tamen ob iniuriam vel infidelitatem in Rempub. Deinde falsum est, iustitiam distributiā hic locum non habere: quia pleraque officia non possunt dari nisi

Refutatur.

subditis. Denique et si possint interdum dari extraneo; tamen si velit dare subito, debet dare maximè idoneo: is enim maius ius habet in distributione; quamvis violatio huius iuris non sit semper peccatum mortale, ut supra diximus.

D V B I T A T I O IV.

Vtrum officia secularia possint vendi.

N otandum, in officio seculari quinque considerari posse. Primum est, Obligatio ad certas functiones, quæ propriè vocatur officium, & in officio est fundamentum ceterorum. Secundum, Iustum stipendium, vel ius ad tale stipendium, quod ius oritur ex officio. Tertium est, Dignitas quadam & eminentia, ob quam in Republica honoratur. Quartum, Occasio lucrandi. Quintum, Excessus stipendiij supra debitum. Nunc

Respondeo & Dico Primo, Officia secularia ratione primi & secundi vendi non possunt; ratione tamen reliquorum trium vendi possunt; ac proinde non est per se illicitum talia officia vendi. Prior pars patet, quia nemo potest mihi vendere onus, quod mihi ipsi subeundum est: hoc enim quisque potius optat redimere & excutere, quam emere & accersere, neque etiam potest mihi vendere iustum stipendium illi oneri annexum; quia hoc ex iustitia debitum est ei qui onus subit. Confirmatur vitrumque; quia nemo potest operario vendere obligationem laborandi in horto suo, aut iustum stipendium labori illius debitis.

Altera pars probatur Primo, Nam eminentia illa magni aestimatur apud homines, & pecunia comparari solet. longè enim pluris veneunt do- seu digni- mma, quæ habent annexos maiores titulos digni- tias, & o- tatum. similiter occasio & commoditas lucrandi, etiam lu- magni aestimatur, qualis est in officijs, quibus cō- crandi, pro- petit pars confiscationis vel iustæ præda, vt in qui- busdam officijs Curia Romana. Denique si stipendium excedat operam & industriam officij, ille excessus aestimari potest, maximè ab ipso Principe, qui potest eum ab officio separare: si ergo relinquatur, potest exigi compensatio.

Probatur Secundo, Quia haec omnia sunt res humanae, non spiritales, & pretio aestimari solent: ergo nihil obstat quin per se vendi possint. secùs est de beneficijs, quæ sunt res spirituales.

Tertiò, Quia Barones, Comites, Marchiones & Duces possunt vendere suos titulos & status; vt recepta consuetudo probat: ergo officiorum secularium venditio per se non est illicita.

Dico Secundo, Etsi per se non sit illicitum hæc officia vendere, ramen ob multa incommo- plerumque di, que inde sequi solent, plerumque est illicitum & etiam perniciosum, maximè si aliquam iustitia administrationem habeant. est communis Doctorum, vide Caietanum v. Officiorum venalitas. Sotum lib. 3. quæst. 6. art. 4. Nauarr. cap. 25. num. 7. Probatur, quia hinc plerumque solent sequi hæc incommoda. Primo, Quod non confe- subsequa- ratur dignioribus, imo neque dignis, sed indi- gnis, qui pecunijs supplet quod meritis deest. digni enim vel tantis pecunijs parent, vel certe censem indecorum hac via ad officia irepere. Secundò, Quod hoc modo magis prouocentur homines ad studium pecuniatarum, quibus vident digni-

dignitates parari, quād ad studium probitatis & bonarum disciplinarum, quibus in Repub. vi-
dent parum loci relictum. Tertiō, Quod iij, qui
hac officia sunt consecuti, non administrant ea
prout Reipub. bonum postular, sed pro suo compen-
dio, vt & pretium recuperent, quod soluerunt,
& praterē ditescant. vnde sit vt multa iniuste ex-
torqueant, iustitiam venalem habeant, diuitibus
& potentioribus faueant, causas pauperum negli-
gant. Quare meritō hæc venditio censenda est
pestis rerum public. vnde recte etiam in Iure pro-
hibetur, collatione 2. titulo, vt iudices sine quo-
quo suffragio fiant, cap. 1. vbi præcipitur, vt per-
sonaz, quibus conferuntur officia publica, pro ijs
nihil soluant; & apud Sinenses omnia officia con-
feruntur gratis, & non nisi maximē idoneis per
longum examen iudicatis.

Petes, Quibus circumstantijs licite fieri possit
haec venditio?

²⁹
*Conditiones
requisita
et posse
sint vendi.*

Respondeo & Dico Tertiō, Vt licite fiat, requiri-
runtur ha conditions. Primo, Vt vendens habeat
auctoritatem. Secundo, Vt vendantur quantum
fieri potest dignior. Tertiō, Vt preio moderato.
Quarto, Vt id censeatur necessarium, vel vulpe bo-
no publico. Quod ad primam attinet, auctoritas
vendendi est in solo Principe supremo, vel in Re-
publica libera. Ratio est, quia hæc sunt bona Rei-
publice; ac proinde eorum dispensatio est supre-
mi Principis, aut ipsis Reipubl. si sit sui iuris.
Inferiores itaque, eti Magnates sint, non possunt,
nisi vel Principis conceflu, vel legitima præscri-
ptione seu vñcupacione.

³⁰
*2. conditio.
Si vñdam
impeto.*
De secunda conditione ratio est, quia omnia
officia dignioribus conferenda sunt, quare si Prin-
ceps vendiderit aliqui inepto, debet rescindere
contractum, & officium venditum resumere; &
consequenter pretium pro eo acceptum restituere.
Damnum secutum primo loco sarcire tenetur
emperor, secundoloco Princeps. Si tamen parti-
cularis persona ex facultate Principis vendiderit,

non tenetur restituere pretium, etiam si emperor ob
dignitatem suam priuetur; quia vendor non re-
scindit contractum, nec priuat emptorem re ven-
dita; sed emperor, qui sua conditionis conficius
ausus fuit emere, sibi imputet si officium amittat.
neque vendor tenetur ei de evictione, quia con-
ditionem rei non ignorauit.

De tercia, Nisi pretium sit moderatum, datur
occasione emptori prater ius & fas exigendi à ^{3. conditio.}
Subditis, teneatur ad restitutionem damni Reip. ^{Sarcire}
damnum ^{fecutum.}

Petes, Vtrūm is, qui immodico pretio dedit
occasione emptori prater ius & fas exigendi à ³¹
Subditis, teneatur ad restitutionem damni Reip. ^{Sarcire}
damnum ^{fecutum.}

Respondeo, Non teneri, nisi talis sit, vt ex officio
teneretur illud damnum impedire, vt Princeps,
Gubernator, Praeses, &c. Ratio est, quia illa vendi-
tione solū est causa remota illius damni. non
enim si tibi aliquid vendidi immodico preio; &
tu vt soluas, furtum committas; ego censem car-
fa furti, si tamen Princeps vendidit, teneatur illud
damnum sarcire, non præcisè quia occasio-
nem dedit, sed quia cūm teneretur impedire ex
officio, non impeditur.

Quod ad quartam attinet, nempe hanc vendi-
tionem non posse licite fieri nisi ob Reipubl. ³²
cessitatem, vel utilitatem; probatur, quia hæc of-
ficia non sunt bona Principis propria, vt tributa,
sed Reipub. communia, quorum administratio-
nem & collationem commisit Principi, commu-
nis utilitatis causā: atqui Reipub. mens non est vt
hæc officia vendantur, nisi id videatur expediens
bono communi: vt si summa esset conflanda, quæ
alter commode haberi nequeret. Nec potest alia
esse iusta ratio ea vendendi; quia venditio est con-
tra naturalem institutionem talium officiorum. Si
tamē Princeps extra hunc casum venderet, non
esset venditio irrita; peccaret tamen, præsertim si
hoc officium haberet villam iustitiae administratio-
nem. Ita Sotus & Caiet. suprà, & alij DD. passim.

CAPVT TRIGESIMVM TERTIVM.

De Tributis & Vectigalibus.

Constat Dubitationibus II.

OTANDVM est, nomine *Tributi*
generatim significari id, quod
Principi vel Reipublicæ à priua-
tis solui solet, ad onera communi-
nia sustentanda: quod varijs no-
minibus appellari consuevit. vt
videre est apud Siluest. v. Gabella primò. Duo
tamen sunt præcipua nomina Latina huic rei ac-
commodata, *tributum* & *vectigal*, que habent
(οὐετατικός) accipitur stricte, vt distinguatur contra *ve-
ctigalum*, (τέλος): & hoc modo *tributum* nihil est
aliud quām pensio, quæ subditis soluenda impo-
nitur iuxta cuiusque facultates, præsertim præ-
diales, ad Principis dignitatem vel communia
impedita sustinenda. Sed passim à Doctoribus
accipitur generalius.

Vectigal autem propriè significat, Primò, Pen-
sionem, quæ soluitur pro rebus quæ exportantur *Vectigal*
vel importantur in ciuitatem vel prouinciam; vt *varium*.
ea quæ soluuntur in portibus & regnorū con-
finijs, & olim quidem octaua pars debita erat, vt
docet Couarruias ad regul. Peccatum, par. 2. §. 5.
nu. 1. & pater L. Ex præstatione. 7. C. de vectigal-
ibus. Sed hoc tempore istud *vectigal* varium est
pro diversitate regnorū, ex quibus deferuntur,
vel in quæ importantur.

Secundo, Id, quod soluitur pro transvectione *Portorium*
mercum per pontes & flumina, quod solet vocari
portorium; quamvis hoc nomen etiam generali-
ter usurpet pro quo quis vectigali.

Tertiō, Quod soluitur à transfeuntibus per ali-
quam viam seu locum, pro custodia viarum; quod
pedagium seu guidagium dici solet.

Quarto, Quod soluitur ex rebus venditis aut
permutatis; quod Hispani vocant *Alcanala*, telle
Medina.